

De avonturen van Xara en Ariebarie. 6

Xara

Ariebarie de Oerieboerie

gemene Snarf

Prinses Millie verkleet als bosnymph

Xara

baby draakje

Kayakus de witte wolf

kristientje de
wensvlinder

Vleer vlammen

Snarf

Yvanna Witte Fee

Kellietje de bosnimf

Cobina de lieve tandenfee

Gnoompjes

Paddenstoel huisje van Xara

Papa en Mama Draak

Dokus de
katterkwaad kat

Tsarina Karina

Kristelientjes bloemenwilde

Feest hapjes

bentie pentie

Robertijn de zee kapitein

Apiegapie

Prins Tos

Wiert de wijze wizard

Princes Millie en Prins Samuel

Svetlaan de gemene heks

Gouden Kooitje

koning Lukas

Koning Robinio

Ariebarie

Sokkie

Kijzer Abel

Sniffel het lieve snarfmeisje

Verliefdes vlindertjes

De race-auto

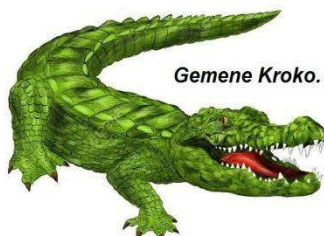
Sterre

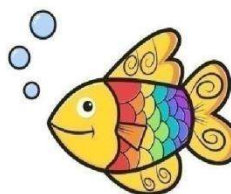
Verboden Ravijn

Mieranja

Gemene Kroko.

Regenboog visjes

Dino de speelgoed dinosaurus

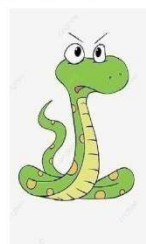
Conny de regenboogpony.

ren de mexicen boerie

RobotHondje

SSSSerpentiena

Annemijn Robijn

Chanti-boerie

Johannus-boerie

Leintje Dolfjntje

Peter de Disco-Boerie

Hubo en Gerto

Tato-tom.

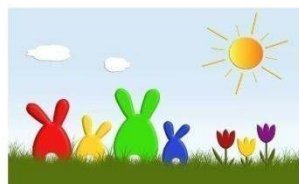
Suzie van de heide

Moon

Hongerig Monstertje.

Rood=mama konijn,
Geel=zusje konijn,
Groen=papa konijn,
Blauw=Baby broertje konijn.

Oerieboerie dorp

Gemene blauwe vliegende apen

Baby Snarfje

Snaak

Snieka

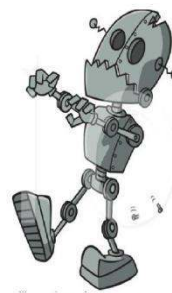
Mars-Boerie.

Bakkertje.

Gijs de schilder-boerie.

Kristelstein.

Sabbelientje.

Mimi de Fallstaf fee.

Mollemientje.

Padden-Drieske.

Vrouwte Paddezwan.

lieveheersbeestje.

Spaghetti met gehaktbal-monster.

De Soldaatjes van Koning Lucas.

Harten Beestje.

Aakie-drakie en Prinses Millie.

Barto-Boerie.

Boerie Bier

Sofia

Wallie de wollige mammoet.

Robberto de lieve boerie.

Lipos.

Mini Miertjes.

Verhaal 1 Boek 6 (door Yva)

De duistervleugels

Het gebeurde alweer, voor de derde nacht op rij. "Blijf allemaal samen onder de paddepartystoel, hier zijn we veilig!" riep burgemeester boerie. En alle oerieboeries luisterden naar hem. De hele nacht bleven ze samen afwachten tot het voorbij zou zijn. Ariebarie keek bang naar de lucht. Xara zat bij het kampvuur te bibberen van de spanning. Ze waren groot en vlogen wild door elkaar met hun zwarte vleugels. Soms spuwde er eentje vuur in de lucht. Daar kwam Kijzer Abel aan. Hij zei: "Dit zijn duistervleugels, de grootste en gevaarlijkste soort draken die sprookjesland kent. Niemand wist dat ze nog bestonden want niemand heeft ze in jaren gezien. Ik heb over de duistervleugels gelezen in het oude boek der sprookjesverhalen..." Alle oerieboeries kijken hem aan, ze willen alles weten over deze enge draken.

Duistervlammen. Waarom zijn ze hier? Waarom vliegen ze al 3 nachten cirkels boven oerieboeriedorp? Wanneer gaan ze weer weg? En natuurlijk de allerbelangrijkste vraag die alle oerieboeries wakker houdt: Wat eten ze?! Eten ze oerieboeries?? 'WOESHJJJ WOESHJJJ' Zo klinken de vleugels van de duistervlam wanneer deze vlak boven het dorp met volle vaart voorbij vliegt. Het is echt heel spannend. Ariebarie gaat bij Xara zitten en ze houden elkaar stevig vast. Dan gaat Kijzer Abel verder: 'Duistervlammen vliegen graag naar hun volgende bestemming, daar blijven ze een paar jaar en dan vliegen ze verder naar een nieuwe bestemming. Dat zijn ze nu aan het doen. En Xara vraagt: "Wat? Willen ze in oerieboerie dorp wonen? Want ze vliegen niet verder!''.

Kijzer Abel schudt zijn hoofd. "Nee, Xara, ze willen niet in jullie dorp blijven. Deze Duistervlammen zoeken iets, ze zoeken een magische steen die hen de weg wijst op hun lange reizen. Deze steen, de Wegwijzersteen, is heel oud en krachtig. Hij helpt de draken zodat ze weten waar ze naartoe moeten vliegen. Het is niet zomaar een steen, maar een deel van hun legende, hun erfgoed, zonder de steen zouden de duistervlammen niet kunnen bestaan." De oerieboeries luisteren ademloos, terwijl Ariebarie en Xara elkaar nog steeds stevig vasthouden. Dan bedenkt Xara iets en ze pakt met 2 handen haar ketting vast. Haar gouden ketting met een mooie steen die ze heeft gevonden tussen de bergen. En Ariebarie zegt: "Wow Xara, jij hebt de Wegwijzersteen!" Xara's ogen worden groot van schrik en haar vingers trillen. "Deze? Maar hoe?" stamelt ze.

"Lang geleden," zegt Kijzer Abel, "werd de steen verloren tijdens een groot drakengevecht en sindsdien dwalen de Duistervlammen doelloos rond. Het lijkt erop dat ze de steen hebben gevoeld, hier in jullie dorp. Ze zijn niet hier om ons kwaad te doen, maar om terug te krijgen wat van hen is, zodat ze verder kunnen gaan met hun reis." Xara wilt graag samen met alle oerieboeries de magische steen teruggeven aan de duistervlammen. Terwijl de zon opkomt, legt Xara voorzichtig de gouden ketting met de steen in het midden van een grote cirkel in het gras. De

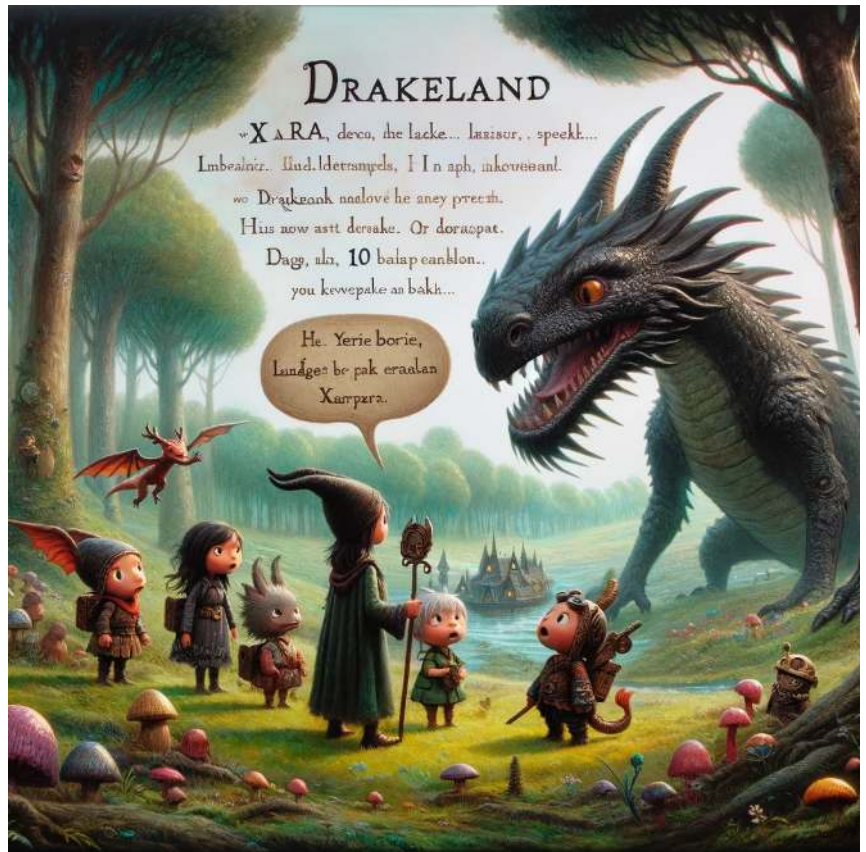
Duistervlammen, met hun grote, zwarte vleugels, komen langzaam dichterbij. De oppervlam pakt de steen op met zijn poot en met zijn vuuradem verlicht hij zachtjes de lucht als een teken van dank. Nu ze de steen weer hebben, spreiden ze hun grote vleugels en stijgen op. Ze vliegen verder en verder en nu zijn er alleen nog maar kleine stipjes in de lucht te zien. De oerieboeries zijn blij en de Duistervlammen zijn weg. "Zo", zei Kijzer Abel, "Ik kwam eigenlijk langs voor een versgebakken stokjesbrood met paddestoelenmoes van bakkertje boerie". En dan beginnen de andere oerieboeries ook vrolijk te lachen. 'Die lust ik ook wel!' hoorde je hier en daar en bakkertje boerie ging meteen aan de slag. En heel snel daarna hadden alle oerieboeries en Kijzer Abel allemaal een lekker ontbijt.

Verhaal 2 - Boek 6 (Door Kamille - 6 jaar)

De nieuwe draak

Deze dag in oerieboerie land kreeg Xara een postje, het zegt: Er is een nieuwe draak in drakenland! Nu was Xara heel nieuwsgierig. Dus ze klopte op Ariebaries deurtje en Ariebarie komt uit zijn paddestoel. Xara laat hem de post zien en toen zei Ariebarie: 'Oh, leuk! Ik ga met jou mee!' Dus Xara en Ariebarie gaan samen. Ook andere oerieboeries vinden het leuk om te helpen. Dus alle oerieboeries vertrekken samen naar drakenland. Nu zien ze een zwarte draak boven het bos vliegen. En dan denkt Xara: 'Hmmm,

wat is dat? Misschien is dat het nieuwe draakje?' En toen landde de draak vlak voor alle oerieboeries. Xara vraagt: 'Waar ben jij, waar kom jij vandaan?' En de draak zegt: 'GRIM GRAM GROM'. Ariebarie zegt: 'Oh, hij zegt: ik kom van filmland'. En de draak zegt: 'GRIMM GROMM'. Ariebarie zegt: 'Nu zegt de draak dat hij een duistervleugel is'. En hij is heel groot. Hij kan wel 10 oerieboeries op zijn rug dragen! En dan zegt Xara: 'Kunnen wij op jouw rug vliegen?' En de draak zegt: GRIM! Ariebarie vertaalt het: 'Ja, hij zegt ja!' En dan vliegen ze allemaal met 10 oerieboeries tegelijk omstebeurt op de rug van de draak. En toen de draak moe was, ging de draak terug naar drakenland en de oerieboeries gingen terug naar huis om te slapen. The end!

Verhaal 3 - Boek 6 (Door Sam)

Coco de kikker

Op een dag denkt Xara: Ik ga naar kikkerland! En daar vond Xara een kikker genaamd Coco. En toen zei de kikker: 'Hi, ik ben Coco'. Xara zegt: Wacht, wacht waaaacht! En toen stopte de kikker met hoppen. Hij keek Xara aan en ging toen weer verder. Xara volgde de kikker. De kikker hopte naar een winkeltje. Het was een ijsco winkeltje! En toen kwam er nog een kikker. Dat waren vriendjes. Ze kochten samen twee ijsjes en hopten naar huis. Ze woonden in een huisje in kikkerland. Maar het huisje was plat omdat er een grote reus op heeft gestaan! Xara volgde de kikkers en zag het probleem. 'Ik moet een plannetje bedenken om ze te helpen', dacht Xara. Haar plan was om gereedschap te halen in oerieboerie dorp en terug te komen om nieuwe kikkerhuisjes te bouwen voor Coco en zijn vriendje. En dat deed ze! The End!

Verhaal 4 - Boek 6 (Door Kamille)

Merlijn de Minderminnen Koning

Er was eens een koning die heel goed kon zwemmen. Zijn naam was Merlijn en hij was de koning van de Minderminnen zee. Onder water was het elke dag een feestje voor Merlijn want hij is gek op zwemmen! Op een dag zwom Merlijn met de mooiste visjes mee. Daarna zwom hij met de zeeschildpadden mee. Die brachten hem verder tot bij de dolfijnen, en verder tot de walvissen en nog veel verder dan het oude gezonken schip en de gekke visjes met lampjes op hun snuit. En nog verder en verder tot Merlijn door had dat hij in de Woelie Woelie zee was aangekomen! Zo ver was Merlijn nooit eerder gezwommen. Hij was hier nog nooit geweest. Het water was donkerder, er kwam weinig licht zo diep in de zee. Merlijn voelde zich een beetje bang. Hij wist niet welke

kant hij op moest zwemmen om terug thuis te komen, naar zijn mooie, kleurrijke Minderminnen zee... Hij was verdwaalt!

Maar... De gekke visjes met lampjes zwommen naar de walvissen, de walvissen zwommen naar de dolfijnen, de dolfijnen zwommen naar de zeeschildpadden en de zeeschildpadden zwommen naar de mooiste visjes van de zee. Allemaal vertelden ze aan elkaar dat Koning Merlijn verdwaalt is in de woelie woelie zee! De mooiste visjes vertelden het aan de minderminnen die een verdrietig lied begonnen te zingen. Ze waren hun koning kwijt. BROM BROM HAKKE HAKKE TAXI, daar kwam Xara aan in de taxi van Tsarina Karina, ze was onderweg naar het Zuiden toen ze het verdrietige lied hoorde. 'Ojee!' riep Xara toen ze begreep wat er aan de hand was. 'Ik moet een plannetje bedenken!' En zo bracht Tsarina Karina Xara terug naar oerieboerie dorp. Xara heeft een plannetje om een speedboot te bouwen in de garage van Ariebaries paddestoel. Een groot touw, een bananenblad, een draaiend waterwiel. Samen bouwen Ariebarie en Xara een speedboot. Deze brengen ze snel naar de Minderminnenzee. En zo varen ze samen met de mooiste visjes, de zeeschildpadden, de dolfijnen, de walvissen tot ze bij de gekke visjes uitkwamen met de lampjes op hun snuiten. 'Waar is Merlijn?!' riep Xara. En de gekke visjes zwommen voor de speedboot, dankzij de lampjes op hun snuit konden Xara en Ariebarie tot diep in de zee kijken. Ze konden alles zien. 'Daar is hij!' riep Ariebarie. 'Daar, achter die grote schatkist tussen de wilde zeeplanten'. Xara dook in het water en nam Koning Merlijn mee terug naar de speedboot. 'Hou je hier vast, aan dit touw, dan varen we jou helemaal terug naar de Minderminnen zee'. En dat deden ze. De speedboot ging zo ontzettend snel, binnen een mum van tijd was Merlijn weer veilig in zijn eigen zee. Alle Minderminnen waren blij dat de Koning weer terug was. Ze zonden het mooiste lied en knuffelden de Koning. Xara en Ariebarie bleven nog een tijdje naar het mooie lied luisteren en gingen daarna terug naar oerieboerie dorp. Het is al laat, ze hebben honger en zin in warme Paddestoelen gevuld met Geprakte Bosbespap uit de oven van bakkertje boerie.

Verhaal 5 - Boek 6 (Door Yva)

Zigzag de Zonnestraal eenhoorn

Er was eens een eenhoorn, een magisch paardje met een gele vacht en een piek op haar hoofd. Haar naam was Zigzag, Zigzag de zonnestraal eenhoorn. Ze hield van huppelen en sprong blij door het grasveld in sprookjesland. Wanneer de zon scheen, straalde Zigzag helemaal van top tot teen. Ze huppelde achter vlindertjes aan en blies witte wolkjes met haar snuit. Ze maakte hoefjes in de velden en in het gras bij elke sprong die ze maakte. Zigzag was zo vrolijk! Waar Zigzag liep, straalde het zonnetje met haar mee. Bij elke afdruk van haar hoef in het zand, groeide er een kleurrijk bloemetje in plaats. Dus wanneer ze 1000 huppeltjes maakt, komen er 1000 bloemetjes terug, 1 bloem voor elke stap. En zo komt het dat sprookjesland elke dag zo kleurrijk en mooi is.

Zigzag huppelde door oerieboerie dorp. 'Hallo!' riepen Xara en Ariebarie. Zigzag glimlachte, maakte een blij sprongetje en liet mooie bloemetjes achter waar ze was. Ze huppelde verder naar het gnoompjesbos en kwam daar Lumie, Sofie en Charlotte tegen. Ze vlogen een magisch stukje met Zigzag mee en rustten toen uit op de bloemetjes die achterbleven toen Zigzag weer weg was. Ze huppelde verder en verder. Helemaal tot in het donkere snarfenbos. Maar wie houdt er niet van kleurrijke bloemetjes? Inderdaad, dat zijn snarfen!

Maar Zigzag was nog steeds erg vrolijk door het stralende zonnetje, ze had niet door dat ze bij de snarfjes was. Ze huppelde en sprong en voor ze het wist,... stond het hele snarfenbos vol met kleurrijke bloemetjes. Oppersnarf was daar niet blij mee. 'Allemaal uit het moddermoeras, en nu meteen, kijk naar ons lelijke bos, kijk naar de lelijke bloemen! Kom, we trappen ze plat!' En meteen sprongen alle snarfen uit het moeras. Met modderpoten en modderharen traptten ze alle bloemetjes plat. Zigzag stond erbij en keek ernaar. Alle platgetrapte modderbloemetjes maakten haar verdrietig. Heel verdrietig... 'Kom, we jagen het paardje weg', riep oppersnarf. En alle snarfen kwamen tegelijk op Zigzag af, ze gooiden met modder tegen haar gele vacht aan.

'Rennen", dacht ze, en dat deed ze. Ze rende zo snel ze kon. Gelukkig waren de snarfen niet zo snel en was Zigzag nu alleen. Ze ging achter een rotsblok zitten schuilen. Ze was zo verdrietig door de platgetrapte bloemetjes die nu vol met modder hingen, zo sip dat er tranen over haar wangen gleden. Verdrietig en helemaal alleen. Er kwamen geen bloemetjes meer uit haar hoeven.

Toen opeens kwam daar een schattig draakje uit de lucht gevlogen. Cloudy! Cloudy zag Zigzag huilen en ze kwam haar helpen. Zigzag wees naar het modderspoor en ze keek naar het snarfenbos. Cloudy begreep haar meteen. Met een glimlach nam ze Zigzag mee terug naar het snarfenbos. Daar vloog Cloudy met haar sterke vleugels. Alle bomen waaiden mee. Ze vloog lager en liet Zigzag iets heel moois zien. Met elke vleugelslag waaide de modder van de bloemetjes af! De snarfen konden niet winnen van een eenhoorn en een draak. Ze keken chagrijnig en gingen terug in het moddermoeras zitten. Binnen 2 tellen was het hele snarfenbos weer kleurrijk en gingen Cloudy en Zigzag samen naar drakenland toe. Daar aten ze pittige vlampan en dronken ze waterval sap. Zigzag voelde zich stukken beter en werd weer helemaal vrolijk. Het zonnetje scheen en ook drakenland werd erg mooi van haar vrolijke bloemetjes.

Verhaal 6 - Boek 6 (Door Yva)

Het mini sleuteltje

Op een mooie dag werd Prinses Millie wakker in haar kasteel toren. Het zonnetje scheen al en de vogeltjes floten. Ze keek uit het raam en zag alle bloemetjes in bloei en de vlindertjes fladderden in het rond. Toen kwam er een klein vogeltje, ze vloog naar de prinses toe en liet een heel klein gouden sleuteltje vallen op haar balkon, het vogeltje twiedelde en vloog daarna snel weer weg. 'Wat een vreemd sleuteltje', dacht Prinses Millie. 'Hij is zo piepklein, wat zou dit sleuteltje kunnen openmaken?' En de hele ochtend ging ze overal in en rond het kasteel op zoek waar het sleuteltje in zou horen. 'Heb jij een idee, Prins Samuel?'

Maar ook de prins had geen idee. Tot op het moment dat Prinses Millie in de kasteeltuinen een heel klein deurtje vond. Zomaar verstopt achter de Goudbloemen langs het Glitterbeekje. Er zaten piepkleine voetstapjes in het zand richting het deurtje. Prinses Millie maakte het deurtje open met haar sleuteltje en keek met 1 oog naar binnen, want het was echt een piepklein deurtje, nog kleiner als oerieboeries, zo klein als een gnoompje! Maar wat ze daar zag, ze kon het bijna niet geloven! Het leek wel een sprookjesland in sprookjesland! Ze zag een glitter waterval en vliegende visjes in alle kleuren, ze zag mini konijntjes zwemmen in de glitter.. en nog veel specialer waren de glittergnoompjes! Ze leken precies op de gnoompjes van het gnoompjesbos die ze goed kent, maar dan met glitter vleugeltjes en glitters in hun haren. 'Wow!' riep Prinses Millie. Dit had ze nog nooit eerder gezien!

Op dat moment vloog Lisa het mooiste glittergnoompje naar Prinses Millie toe. 'Hoogachtend, hallo prinses, wat een eer! Wat zijn we dankbaar dat je ons land hebt gevonden! We hebben je hulp nodig prinses!'. 'Oh, wat is er? Wat kan ik voor jullie doen?' 'Er kwamen laatst reuzen langs, modderige reuzen, volgens mij noemden ze zichzelf snarfen, ze hebben met hun modder armpjes door het poortje onze magische glittersteen gestolen! Zonder de glittersteen wordt ons hele land grijs en kunnen de Goudbloemen niet meer groeien. Zonder de steen droogt ook het Glitterbeekje op en hebben wij geen water meer. Wil je ons helpen? Wij hebben de steen zo snel mogelijk weer nodig!' Maar natuurlijk helpt Prinses Millie, en ze ging meteen op pad.

Prins Samuel gaat ook mee. Eerst vliegen ze met hun vliegende paarden naar het oerieboerie dorp, ze kunnen de hulp van Xara en Ariebarie hard gebruiken wanneer ze naar het snarfenbos gaan. Want een prins, een prinses en twee oerieboeries, zijn samen veel sterker dan een bende snarfen. Maar eenmaal in het oerieboerie dorp aangekomen blijkt dat ze helemaal niet naar het snarfenbos hoeven! Sniffel, het lieve snarfenmeisje, komt net aanrennen met de magische glittersteen. 'Xara. Xaaaraaa', roept ze. En ze vertelt aan iedereen dat de gemene snarfen de steen hadden gestolen en dat ze 's morgensvroeg de steen stiekem heeft meegenomen omdat ze hem graag wilt terugbrengen, maar ze weet niet waar de steen thuishoort.

'Ik weet dat wel!, roept prinses Millie. 'Wij kwamen jullie hulp vragen om deze steen te zoeken in het snarfenbos! Dit is de magische glittersteen van de gnoompjes in onze tuin. Daar is een piepklein deurtje en die kan je openmaken met dit piepkleine gouden sleuteltje, en daar wonen de glittergnoompjes! Maar ze zullen niet lang meer glitteren zonder deze steen, daarom vroegen ze om hulp. Daarom moeten we de steen zo snel mogelijk terugbrengen!' En dat deden ze. Xara en Sniffen sprongen bij Prins Samuel op het

witte paard. En Ariebarie zat bij Prinses Millie. De paarden strekten hun vleugels en vlogen helemaal terug naar het kasteel in het Noorden.

Prinses Millie opende het mini deurtje. Sniffel gaf de steen terug aan Lisa, het glittergnoompje. Op het moment dat de glittersteen weer terug in glitterland was, begon het te regenen. Maar niet zomaar regen. Het regende glitters! Ook in de kasteeltuin van de prins en prinses, want het deurtje stond open. Xara, Ariebarie, Sniffel, Prinses Millie en Prins Samuel dansten samen in de glitter. De kleine gnoompjes keken tevreden en waren blij dat de steen terug was. En toen zei Lisa: 'Als jullie ooit een feestje vieren en jullie hebben glitter nodig, dan mogen jullie die altijd komen ophalen! En ze gaf iedereen een handjevol met glitters. The end!

Verhaal 7 - Boek 6 (Door Sam - verhaaltje van toen Sam 3 jaar was)

Kikker

Een kikker ging in zijn eentje hoppen. Hij sprong alle kanten op. En toen kwam Ariebarie naar de kikker toe. En toen pakte Ariebarie de kikker op. Dat vond de kikker niet leuk! En toen gooide Ariebarie de kikker in de miranja rivier. Toen gingen de miranjas de kikker opeten. Hap hap hap. Maar de kikker hopte eruit. En toen gooide Ariebarie de kikker er alweer in. En toen kwamen de spinnen van het spie spa spinnen bos. Dansende spinnen. The end!

Verhaal 8 - Boek 6 (Door Kamille - verhaaltje van toen Kamille 5 jaar was)

De pratende regenboog

Op een dag gingen Xara en Ariebarie wandelen door het bos. En dan hoorde Ariebarie een nieuwe stem. De stem zegt: Verre Zuiden, het kasteel van Yvana de witte fee is gebroken. En dan zegt Ariebarie tegen Xara: 'Hoor jij dat?!' En toen gingen ze op zoek naar de stem. En toen vonden ze de stem! Het was een pratende regenboog. En dan zegt Ariebarie: 'Wat doe je hier, pratende regenboog?' En dan zegt de regenboog: 'Wij moeten het kasteel redden!' En toen renden Ariebarie en Xara helemaal naar het verre Zuiden. En op weg naar het Verre Zuiden vonden ze Ariebaries autootje. Ariebarie en Xara stappen in en eindelijk waren ze bij het kasteel in het Verre Zuiden. En toen klopten ze op de deur. Maar de witte fee van het zuiden deed de deur niet open. En dan zeggen Ariebarie en Xara: 'Yvaaaana, open de deur! Wij zijn het, Ariebarie en Xaraaa!' ... Maar nog steeds doet Yvana de deur niet open. En toen opende ze na een tijdje toch de deur en Ariebarie zegt: 'Waar is jou toverstokje gebleven?' En toen zei Yvana de witte fee: 'Mijn toverstokje is gebroken... dus nu kan ik mijn kasteel niet meer repareren, hij brokkelt af!' De pratende regenboog was ze gevolgd. Die hing boven ze in de lucht. Het kasteel brokkelt steeds een stukje verder af. En dan zegt de regenboog: 'Ik kan jouw kasteel fixen. Ik kan zorgen dat hij niet meer afbrokkelt en dat alles weer netjes wordt. Netjes, maar kleurrijk'. En dan vindt Yvana de witte fee een goed idee. Dus nu staat er geen wit kasteel meer in het verre Zuiden, maar een regenboog kasteel met alle kleurtjes! En dan zegt Yvana de witte fee: Mag ik ook een nieuw toverstokje? En die kreeg ze van de pratende regenboog. Maar dit is een heel speciaal toverstokje. Een regenboog stokje. Hiermee kan ze alleen kleurrijke regenboog dingetjes toveren! Eind goed, al goed. The End!

Verhaal 9 - Boek 6 (Door Yva)

Het WWW ligt plat

In het magische sprookjesland was er een bijzondere uitvinding gedaan door Koning Robinio: het wereldwijde web. Het was een slim netwerk van draden, geweven door duizenden spinnen in het Spie spa spinnenbos. Dit web zorgde ervoor dat heel sprookjesland snel en gemakkelijk met elkaar kon praten, ook als er heel veel afstand tussen jullie in zat.

Op een mooie zonnige dag gebeurde er echter iets vreemds. Een groepje gemene snarfjes had per ongeluk een flesje met tovermodder laten vallen, waardoor er een enorme explosie ontstond. De explosie was zo groot dat alle spinnen in het spinnenbos op slag stopten met werken. Ze konden niet langer draden weven of het wereldwijde web onderhouden. Koning Robinio hoorde het nieuws en riep door het wereldwijde web: 'Xara, Kijzer Abel, Papadraak, is daar iemand?!' Maar hij kreeg geen enkele reactie terug. Het leek wel alsof het web was uitgestorven.

De koning ging daarom naar het Spie Spa Spinnenbos. Wat hij daar aantrof, maakte hem heel verdrietig. Overal om hem heen zag hij spinnen die wegrenden, alsof ze bang waren voor iets wat ze niet konden zien. Het web was overal beschadigd en er hingen grote gaten in.

De spinnen waren zo geschrokken van de explosie dat ze niet meer wisten hoe ze het web moesten fixen. Gelukkig was Koning Robinio daar, hij ging de spinnen helpen en begon zelf draden te weven. Langzaam maar zeker begonnen de spinnen zijn voorbeeld te volgen.

Langzaam maar zeker begon het web weer op het wereldwijde web te lijken. Ze kwamen steeds verder en iedereen hielp mee. Oerieboeries, feeën, prinsen en prinsessen, zelfs Svetlaan de gemene heks hield haar draadje vast. Na een tijdje keek Koning Robinio tevreden op. Het web was sterker dan ooit tevoren, omdat heel sprookjesland samenwerkte. Het Spie spa spinnenbos was weer vol leven en iedereen was blij dat ze weer met elkaar konden praten via het wereldwijde spinnenweb.

Verhaal 10 - Boek 6 (Door Yva)

Taart!

Sniffel vertelde tegen Xara dat de gemene snarfjes haar weer aan het pesten waren in het modderbad en dat ze bang was. De snarfjes wilden Sniffel modder laten eten... Xara en Ariebarie gingen Sniffel helpen. Ze bedachten een plannetje. Samen met bakkertje boerie en de lieve gnoompjes Charlotte, Sofia en Lumie bouwden ze een enorme taart en stopten ze er een grote verrassing in.

De taart was bedekt met glinsterend suiker en kleurrijke sprinkels. Toen de snarfjes de taart zagen, konden ze niet wachten om hem op te eten. Maar toen ze een hap namen, sprongen alle lieve regenboogvisjes en miranjas uit de taart en spatten ze water in het gezicht van de snarfjes. De miranjas hapten in het wild en lieten hun scherpe tanden zien. De snarfen waren heel bang. Ze renden alle kanten op om zo snel mogelijk weg te zijn. Ze botsten tegen elkaar aan, stootten hun hoofden en vielen in de modder. De snarfen waren niet blij dat ze een keer teruggepest werden.

Xara, Ariebarie en alle vriendjes stonden erbij te kijken en vonden het wel grappig. Maar gemeen zijn ze niet... dus na een tijdje stelde Xara voor om samen, met alle snarfjes en iedereen die mee wilde doen, een hele grote, lekkere taart te bakken. Om hem daarna samen op te eten. Bakkertje boerie had alle ingrediënten, dus dat zou geen probleem zijn. De Snarfjes... waren niet blij dat ze gepest werden. Ze wilden niet meedoen met het bakken van de grootste, lekkerste taart van sprookjesland. Nee.... de snarfjes gingen de rest van de middag chagrijnig mokken in het modderbad. Sniffel wel, het lieve snarfenmeisje Sniffel ging met de oerieboeries en gnoompjes mee en samen bakten ze de lekkerste taart ooit. Heel sprookjesland rook lekker toen de taart in het zonnetje stond de bakken.

Verhaal 11 - Boek 6 (Door Yva)

Iedereen is bevroren

Ariebarie en Xara wandelen tot diep in de nacht in het bos. Eenmaal thuis gaan ze meteen slapen. Maar... 's morgens merken ze dat iedereen in het dorp bevroren is... Wat zou er gebeurd zijn?

Ariebarie en Xara schrikken zich een hoedje wanneer ze ontdekken dat alle oerieboeries bevroren zijn. Ze bellen snel via het spinnenweb met Koning Robinio en vertellen hem wat er is gebeurd. Koning Robinio gaat meteen om hulp vragen aan Yvana de witte fee van het Zuiden.

De witte fee komt meteen naar het oerieboerie dorp gevlogen in haar gouden glitterkoets en ziet de bevroren oerieboeries. Ze begrijpt meteen wat er aan de hand is en vertelt dat de gemene ijsheks, Svetlaan in de buurt moet zijn. Svetlaan kan ijs en sneeuw gebruiken om anderen te bevriezen. Koning Robinio en Yvana de witte fee weten dat ze snel moeten zijn. Heel snel... om alle lieve oerieboeries te redden.

Yvana neemt Ariebarie en Xara mee in haar gouden glitterkoets en vliegt naar het ijspaleis van Svetlaan. Wanneer ze aankomen, zien ze dat de gemene ijsheks bezig is met een nieuwe toverspreuk. Svetlaan lacht gemeen en weigert om de oerieboeries te bevrijden, tenzij ze haar een waardevolle schat geven, ze wilt

namelijk voor altijd alle kruiden van bakkertje boerie krijgen, want die heeft ze vaak nodig voor nieuwe toverpap.

Yvana de witte fee wilt niet langer wachten, ze gebruikt haar toverkrachten om Svetlaan de gemene heks te verslaan. Ondertussen nemen Xara en Ariebarie de speciale toverspray mee die zorgt dat alle oerieboeries weer ontdooien. De oerieboeries zijn dolblij dat ze weer kunnen bewegen en ze huppelen alle kanten op. De oerieboeries zijn weer veilig en kunnen weer genieten van hun heerlijke paddestoelencupcakes en het zonnetje.

Verhaal 12 - Boek 6 (Door Yva)

Minderminnen lied

Op een dag besloten Xara en Ariebarie om een wandeling te maken naar de minderminnenzee. Ze wilden graag de minderminnen weer horen zingen. Ze namen een paar paddestoelen cupcakes mee voor onderweg.

Onderweg kwamen ze Snarfjes tegen, die hun pad wilden blokkeren. Maar Xara en Ariebarie hadden een plannetje. Ze gaven de snarfjes een paar cupcakes en toen lieten de Snarfjes ze met rust omdat ze te druk bezig waren met de cupcakes en alle kruimels. Alles moest op! Dus Xara en Ariebarie konden vrij doorlopen.

Toen Xara en Ariebarie bij de minderminnenzee aankwamen, hoorden ze de prachtige zangstemmen van de minderminnen. Ze werden betoverd door de magie van hun muziek en gingen dichterbij. Nu waren ze niet meer op het strand, maar waren ze fijn aan het zwemmen in de zee.

Plotseling werden ze aangevallen door Vleervlammen. De Vleervlammen wilden de minderminnen vangen en opeten. Xara en Ariebarie waren dapper genoeg om de minderminnen te helpen. Xara blies haar toverfluitje en riep Leintje het geneesdolfijntje om hen te helpen.

Leintje kwam meteen tevoorschijn en gaf Xara en Ariebarie de magische dolfinnen kus. Hierdoor kregen ze magische krachten, ze werden superhero oerieboeries en toen konden ze de Vleervlammen verslaan door heel wild met hun armen te zwaaien en beentjes te trappelen.

De minderminnen waren erg dankbaar en ze gaven Xara en Ariebarie een mooie zee parel die hen altijd veilig zou houden. Omdat het heel spannend was met de vleervlammen, zonden ze samen nog een paar liedjes. Daar werd iedereen weer rustig van. Ariebarie zong een mooi liedje en Xara begeleidde haar op haar magische fluitje. De minderminnen vonden hun muziek zo mooi. En zo eindigde deze magische dag in sprookjesland vol met vriendschap, moed en muziek.

Verhaal 13 - Boek 6 (Door Yva)

Het kale bos

Er was eens een magisch bos waar alle bomen en planten samenleefden. Het bos was het hart van sprookjes land en het was altijd vol met leven en gelach. Maar op een dag gebeurde er iets vreemds. De bomen begonnen te bewegen en weg te rennen! De dieren in het bos waren in paniek, ze wisten niet wat er aan de hand was. Zonder bomen was het hele sprookjesbos maar kaal.

Prins Samuel zag de bomen door de kasteeltuinen rennen. Samen met Prinses Millie pakten ze hun paarden en renden erachter aan. Maar de bomen stopten niet. Ze waren zo snel en in paniek. Daar kwam papadraak aangevlogen, hij had Kijzer Abel op zijn rug. 'Hee Millie en Samuel!' riep Kijzer Abel. 'Er staat nog 1 grote boom in het sprookjesbos, alle andere bomen zijn weg, weten jullie waarom?' Maar dat wisten ze niet. Waarom zou er nog maar 1 boom in het bos staan? En ze gingen met hun paarden richting het sprookjesbos.

Daar stond inderdaad 1 boom. Een hele grote, giga boom. En die boom, was aan het gloeien. HIJ STOND IN BRAND! Achter die boom waren een paar snarfjes met vuur aan het spelen. 'Geen wonder dat alle bomen en bosdiertjes weg renden', zei prinses Millie. Prinses Millie ging met haar witte paard achter de gemene snarfjes aan. En Prins Samuel had een goed idee: 'Papadraak en Kijzer Abel, hoe snel kunnen jullie vliegen? Wanneer je supersnel rondjes rond de boom vliegt, dan gaat het vuur wel uit!' En dat deden ze. Fladder fladder fladder, en het is gelukt! Het vuur is uit.

De grote giga boom was blij dat hij niet meer in brand stond. Hij keek om zich heen en zag dat alle andere bomen kwijt waren. Hij voelde zich zo alleen. 'Geen zorgen', riep prinses Millie toen ze terugkwam met wel 5 snarfjes in haar handen. 'We zullen alle bomen en bosdiertjes terug brengen. Het bos is weer veilig. 'Maar eerst... wat doen we met deze stoute snarfjes?' 'Geef die maar hier', zei Kijzer Abel, die mogen de hele week komen werken in mijn kasteel, alles opruimen'. Nou,.. daar werden de snarfjes chagrijnig van.

Prins Samuel en Prinses Millie renden met hun paarden richting de verloren bomen en bosbeestjes. Het was een lange tocht, want ze renden zo snel. Eenmaal aangekomen vertelden ze dat het bos weer veilig was. De snarfjes zijn weg en de grote boom staat niet meer in brand. De bomen draaiden zich om, ze renden met volle vaart de andere kant op. Terug naar het bos! En de bosbeestjes renden met de bomen mee. 'We hebben het bos gered', zei prins Samuel. 'Ja', zei prinses Millie. En nu lust ik wel een cupcake...

Verhaal 14 - Boek 6 (Door Yva)

De Parel

Xara en Ariebarie waren dolblij met het cadeau dat ze laatst kregen van de Minderminnen. De parel. Ze namen de parel mee terug naar hun oerieboerie dorp en keken er elke dag naar. Op een dag merkten Xara en Ariebarie dat de parel begon te gloeien en een vreemd licht uitstraalde. Ze wisten niet wat er aan de hand was, maar ze dachten dat er iets belangrijks stond te gebeuren. Ze bleven bij de parel in de buurt en ontdekten dat er een magische kracht in de parel zat.

Toen hoorden ze van de burgemeesterboerie dat Svetlaan de gemene heks weer op jacht was naar oerieboeries. Er was zelfs een oerieboerie kwijt! Ze moest gestopt worden, maar ze wisten dat ze dat niet alleen konden doen. Daarom besloten ze om de hulp in te roepen van hun vrienden uit het hele sprookjesland.

Ze stuurden berichten naar Koning Robinio en Yvana de witte fee van het Zuiden via het WWW. Ook de Prinses Millie en Prins Samuel uit het Hoge Noorden en Kijzer Abel en Kristelientje de wensvlinder kwamen naar het gnoompjesbos om te helpen. Ze hadden een speciaal plan bedacht om Svetlaan te verslaan en de oerieboeries te redden. Toen iedereen samen was, scheen de parel een helder en magisch licht. Samen zijn ze sterk. Met de parel in hun puntmuts begonnen ze samen hun tocht naar het ijspaleis van Svetlaan. De tocht was lang en gevaarlijk, maar ze hadden elkaar.

Toen ze bij het ijspaleis aankwamen, werden ze begroet door de gevaarlijke Vleervlammen. Maar dankzij de parel konden ze de Vleervlammen verslaan en Svetlaan gevangen nemen. Svetlaan had een open boek op tafel liggen met oerieboerie recepten en er stond zelfs een pannetje te pruttelen op het vuur. Achterin het paleis rammelde het kooitje waar een verloren oerieboerie in zat. Xara maakte snel het deurtje open en samen renden ze snel weg.

Ondertussen werd de gemene heks gevangen gehouden door prins Samuel en prinses Millie. Svetlaan smeekte om genade en beloofde nooit meer oerieboeries te willen eten. De prins en prinses lieten de gemene heks vrij, op voorwaarde dat ze voortaan aardig zou zijn voor iedereen. Beloofd, beloofd.. riep Svetlaan. Maar of ze zich aan deze belofte houdt? Dat weten we nog niet.

Verhaal 15 - Boek 6 (Door Yva)

De wiebelbrug

Op een mooie dag in het oerieboerie dorp waren Hubo en Gerto, de knutsel oerieboeries, aan het spelen bij de miranja rivier. Hubo had net een grote boomstam gevonden en Gerto had een heleboel takjes en stenen verzameld. Ze begonnen meteen te fantaseren wat ze hiermee zouden kunnen bouwen.

“Ik weet het!”, riep Hubo enthousiast. “We kunnen hiermee een nieuwe brug bouwen over de rivier!” Gerto knikte. “Ja, en we kunnen er zelfs een touwbrug van maken, dat zou echt gaaf zijn.” Samen begonnen ze met bouwen. Hubo hakte de boomstam in stukken en Gerto sneed de takjes op maat. Ze bevestigden de stukken hout aan elkaar met touw en maakten er een stevige constructie van. Toen begonnen ze met het maken van de touwbrug. Gerto knoopte de touwen stevig vast aan de bomen aan beide kanten van de rivier, terwijl Hubo de planken vastmaakte aan de touwen.

Uiteindelijk was de brug klaar en Hubo en Gerto waren er ontzettend trots op. Ze probeerden hem meteen uit door eroverheen te lopen en te springen. Het was een succes! De brug was stevig genoeg en wiebelde niet te veel.

Maar hun knutselwerk was niet onopgemerkt gebleven. Snarfjes, de gemene snarfjes, zagen de nieuwe brug en besloten dat het leuk zou zijn om hem kapot te maken. Dus, terwijl Hubo en Gerto aan de overkant van de rivier aan het spelen waren, klommen de Snarfjes op de brug en begonnen erop te springen. Heel wild en heel lomp.

Hubo en Gerto hoorden het gekraak en wisten meteen wat er aan de hand was. Ze keken naar de brug en zagen dat de Snarfjes hem aan het slopen waren. Maar ze gaven niet op. Hubo en Gerto begonnen de brug te repareren, terwijl de Snarfjes heel gemeen stonden te lachen. Maar Hubo en Gerto bleven doorwerken en zouden hun knutselwerk redden. Ze maakten de kapotte planken vast met touw. Toen het werk klaar was, probeerden ze de brug opnieuw en het werkte! De brug was weer sterk en stevig. De Snarfjes gingen weg, teleurgesteld dat ze de brug niet hadden kunnen slopen. Hubo en Gerto waren heel trots op zichzelf. Samen hadden ze bewezen dat ze alles konden bouwen, zelfs als het betekende dat ze het moesten repareren na een aanval van de gemene Snarfjes.

Verhaal 16 - Boek 6 (Door Yva)

De snoepjes machine

Op een vroege ochtend was Xara in haar paddestoel aan het nadenken over iets nieuws. Ze wilde graag iets uitvinden dat sprookjesland nooit eerder gezien had. Ze dacht na over wat ze kon uitvinden en toen riep ze: Nu weet ik het! Honing is lekker, suiker is lekker.. ik maak een snoepjes machine!'. Honingsnoepjes en suikersnoepjes, appelsnoepjes.

Xara ging meteen naar Ariebarie toe. Ze bonkte op zijn paddestoelen deur en Ariebarie werd daar wakker van. Xara vertelde hem over haar idee. Ariebarie was enthousiast en ging haar helpen. Ze gingen samen op zoek naar de juiste onderdelen voor de machine. Ze vonden een oude honingpot bij Koning Honing, tandwielen bij Cobina de tandenfee en batterijen bij Koning Robinio.

Toen ze alle onderdelen hadden verzameld, begonnen ze met het bouwen van de machine. Het was veel werk, maar ze hadden veel plezier. Na een paar dagen was de machine klaar. Het was een grote machine die snoepjes kon maken in alle vormen en maten. En met alle smaken van de regenboog! Niet alleen honingsnoepjes, suikersnoepjes en appelsnoepjes. Maar je kon er alles in doen, alle soorten fruit en groenten en bloemetjes voor de mooiste kleuren.

Xara en Ariebarie waren zo trots op hun uitvinding dat ze de machine wilden laten zien aan iedereen van heel sprookjesland. Maar voordat ze dat konden doen, werden ze gestopt door Snarfjes. De snarfen waren boos dat de oerieboeries nu een snoepjesmachine hadden... en de snarfen niet. En dat is niet eerlijk!

Met een groepjes snarfen stonden ze in een cirkeltje om de machine heen en wilde hem meentrekken. Maar de ene snarf trok naar links terwijl de andere snarf naar rechts trok.. en een andere snarf drukte bij het trekken per ongeluk op alle knopjes... ZJOEF, SPATS, Trrrrrrr Poing Poing, en daar vlogen wel 100 kleurrijke snoepjes alle kanten op! De snarfen lieten de machine meteen los en gingen met zijn allen tegelijk snoepjes rapen. En daar kregen ze natuurlijk ruzie van. Want grote snarf had wel 4 snoepjes terwijl groene snarf er nog maar 1 had.. en dat was niet eerlijk.

Nu de snarfjes zo druk bezig zijn brachten Xara en Ariebarie de machine snel weg. Naar een veilige plek, midden op het podium in oerieboerie centrum. Via het wereldwijde web vertelden ze tegen heel sprookjesland dat er een nieuwe snoepjes machine is en wie wilt, mag komen kijken! Dezelfde middag was het heel druk in oerieboerie dorp. Iedereen kwam kijken. En snoepen. Iedereen was blij. Het werd 1 groot snoepjesfeest!

Verhaal 17 - Boek 6 (Door Yva)

De oerieboerie bruiloft

Vandaag was het zo ver, het grote oerieboerie feest ter ere van de bruiloft van twee hele verliefde oerieboeries. Lexa en Borieboerie gaan vandaag trouwen! Lexa gaat 's morgens als allereerst naar Xara'a huisje toe. 'Heb jij misschien een gouden haarspeld? Ik ben de mijne kwijt en ik wil vandaag op mijn allermooiste zijn!' Die heeft Xara nog wel, en Lexa neemt de haarspeld mee naar Sabelientje, de kapster oerieboerie. Sabelientje gaat haar hele haren zo mooi maken voor de grote dag. Ondertussen gaat Xara naar de gnoompjes toe om te vragen of ze al klaar zijn om de bruiloft te verlichten, en samen met alle gnoompjes huppelt Xara terug naar het dorp. Bella, de bloemetjes oerieboerie heeft ondertussen het hele dorp versierd met de mooiste witte bloemen en zelfs Zigzag de zonnestraal eenhoorn komt meehelpen met versieren! 's Middags komen alle gasten van het hele sprookjesland aan. Uit het hoge noorden komen Kijzer Abel, Kristelientje de wensvlinder, samen met Prins Samuel en Prinses Millie. Uit het verre Zuiden komen Koning Robinio en Yvana de witte fee, uit het Oosten komen Cobina de tandenfee en Tsarina Karina met haar haxi taxi en uit het Westen komen Koning Lucas samen met Sokkie en Benti Penti. Iedereen heeft hele mooie feestkleren aan.

's Avonds begint de bruiloft. Lexa en Borieboerie geven elkaar het ja-woord en burgemeester boeie zegt: Dan zijn jullie nu getrouwd, jullie mogen elkaar een kusje geven! En dat doen ze. Iedereen staat te kijken en het feest kan beginnen. Ze krijgen de mooiste trouwcadeaus van iedereen. Maar wat zien ze nou? Op een afstandje staan alle snarfjes te kijken, ze staan allemaal op een rijtje aan de rand van het bos! Ze hangen nog wel onder de modder en ze hebben klitten in hun haren. Ook kijken ze chagrijnig. Maar ze zijn er wel! Zelfs de snarfjes zijn gekomen om de bruiloft mee te vieren! Alleen durven de snarfjes niet dichterbij te komen. Die blijven op een veilige afstand, ver weg van de leuke dansmuziek. Maar wie er wel dichterbij komt... op haar vliegende bezem... Dat is de gemene heks Svetlaan! Met een gemene heksenlach HA HA HAAA, landt ze midden in het dorp, tussen Lexa en Borieboerie in! En ze zegt: 'Een oerieboerie bruiloft, jaa... ik heb een cadeau voor jullie, een heel speciaal cadeau, want een bruiloft maken we niet vaak mee! En deze spreuk werkt alleen op een bruiloft...'. Ze haalt een groene kikker uit haar heksenmuts en gooit hem in de lucht. 'Puntjes en Kruizen, dit worden er wel 1000! Ha ha haaaa.' En opeens verandert de kikker... Svetlaan de gemene heks vliegt snel weer weg.

En toen zagen we het. Lexa en Borieboerie zijn trotse ouders geworden. Van wel 1000 baby oerieboeries! Hele kleine, schattige baby oerieboeries. Ze hebben zelfs allemaal een puntmutsje! 'Oneee! 1000 babies! Hoe gaan we dit doen?! Ze moeten eten, ze moeten slapen, ze moeten alles tegelijk' roept Lexa in paniek. 'Geen zorgen, we kunnen dit'. En alle andere oerieboeries helpen mee. 'Ik zorg voor de kleertjes!' riep Mona boerie. 'Ik zorg dat er meer en meer cupcakes gebakken worden!' riep bakkertje boerie. 'Wij zorgen voor 1000 baby bedjes!' riepen Hubo en Gerto. En de gnoompjes, die zorgen dat alle 1000 de babyboeries nooit bang hoeven zijn voor het donker, want ze schijnen graag veilige lichtjes uit. En om te helpen riep Yvana de witte fee: 'Baby kasteel', ze zwaaide met haar toverstokje en daar stond ineens een mega paddestoel, met allemaal kleine trapjes en kamertjes. Ideale woning voor alle babies! Dus vanaf nu heeft het oerieboerie dorp wel 1000 extra baby boeries in het dorp wonen.

Aria, Aveva, Alba, Arlo, Bee, Bo, Belsa, Buzz, Clio, Coco, Criz, Chippy, Dax, Dot, Dizzy, Dam, Elmo, Evi, Echo, Eden, Fizzy, Flo, Fabel, Finn, Gigi, Guus, Glim, Gaya, Halo, Heppy, Hazel, Hip, Isa, Ivo, Ivy, Izzy, Jax, Joy, Jona, Jette, Kiki, Kip, Koa, Kosy, Lola, Lexi, Ludo, Lara, Mimi, Mix, Milo, Mira, Nala, Neo, Nina, Nora, Oki, Ola, Ozzy, Oneo, Pip, Pogo, Pixi, Poppel, Quin, Quo, Quill, Queen, Remy, Roo, Rex, Ruby, Sisi, Sinsa, Sage, Sam, Tito, Tina, Tali, Toby, Umi, Uxo, Ula, Ursula, Vivi, Vox, Vera, Vince, Winnie, Wox, Willow, Walt, Xan, Xix, Xeno, Xyla, Yumi, Yux, Yara, Yasmia, Zara, Zozo, Zane, Zoe.... en nog **896** meer.

Verhaal 18 - Boek 6 (Door Yva)

Pompelmoes

Koning Honing de bosnymph is ziek. Hij heeft overal spierpijn en kan niet meer vliegen met zijn vleugels. Hij ligt de hele dag in zijn ijskoude bed, maar warm krijgt hij het niet. Wat zou er aan de hand zijn? 'Zou ik ooit weer beter worden?' En toen bedacht hij iets. Heksenmagie. Hij vroeg via het WWW aan Svetlaan de gemene heks of ze hem kon helpen. Ze ging naar haar grote spreukenkamer. Daar pakte ze een heel oud boek die uit haar handen viel, meteen op de juiste pagina. Er kwam een hele stofwolk uit. Svetlaan begon met lezen:

VOOR ZIEKE BOSNIMFEN: Pompelmoes

- Citrus maxima (stukje fruit dat ook pompelmoes heet)
- Drie oerieboeries
- Snarf Haar
- Splinters van een oude toverstok
- Gekookt door draken vlammen
- Prak het tot pompelmoes
- Giet het in een soeplepel en eet het op

Svetlaan de gemene heks vond dit zo een goed idee dat ze meteen aan haar zoektocht begon. 'Maar wacht! Dit bedoel ik niet! Stop er geen oerieboeries in!' riep Koning Honing nog. Maar het was te laat... Svetlaan was al lang niet meer bij haar WWW spinnenweb in de buurt, ze was een grote zak aan het zoeken om de oerieboeries in te kunnen stoppen.

Koning Honing was heel bezorgd. Hij riep de draken op. Papadraak en Cloudy kwamen meteen aangevlogen en gingen op zoek naar Svetlaan om haar te stoppen. Nog voor ze het oerieboerie dorp binnen was, plukte papadraak haar uit het bos met zijn grote klauwen. 'Wat was jij van plan GRIM GRAM GROM?' En Svetlaan zei: ik was van plan om een zieke bosnymph te redden van de dood! 'En hoe dan, GRIM GRAM GROM?!' 'Door drie oerieboeries in de pompelmoes te koken...' zei Svetlaan. Papadraak nam haar vliegend mee naar drakenland waar Svetlaan de gemene heks wel 7 nachten in een luchttorentje moest blijven zitten om na te denken of dat wel een goed plan was...

Ondertussen ging Cloudy snel naar de bosnimfen want daar blijkt ook een oud boek te zijn, maar dat wist Koning Honing niet. Een boek der wijsheden. Cloudy las heel snel wat daar in stond.

VOOR ZIEKE BOSNIMFEN: Honing rivier

- Honing, heel veel honing
- Water van de miranja rivier
- En liedjes gezongen door de minderminnen
- Mix de honing in de rivier
- Drink het op terwijl de minderminnen zingen

Dat is wel een goed idee! Cloudy nam Koning Honing op haar rug en begon aan de tocht. Ze kwamen eerst aan bij de Miranja rivier. Daar namen ze water van mee. Daarna vlogen ze naar de minderminnen zee en onderweg kwamen ze langs alle bijen van het nimfen bos, die gaven heel veel honing aan de koning. Koning Honing dronk het water van de rivier, gemixt met honing, terwijl de minderminnen het mooiste lied zongen. En weet je wat? Het werkte! Koning Honing sprong blij op, strekte zijn vleugeltjes en voelde zich weer helemaal goed!

Verhaal 19 - Boek 6 (Door Yva)

Dino en Druppel

In het verre bergenbos, ver van drakenland vandaan, woonde een grote, grijze draak met scherpe tanden. Zijn naam was Dino. Wanneer er een bergtop bedekt was met sneeuw, dan spuwde hij vuur en smolt alle sneeuw meteen. Iedereen was bang van hem. Hij woonde alleen. Elke dag vloog hij cirkels boven de bergen en gromde hij naar iedereen die door zijn bergenbos wou lopen. Hertjes renden voor hem weg, konijntjes durfden niet eens te kijken en zelfs de andere draken, kwamen nooit in de buurt van het verre bergenbos. Op deze donkere avond was Dino de Draak moe van het vliegen. Hij vloog hoger en hoger en zag een zacht wolkje in de lucht hangen. 'Mooi', dacht Dino, 'Daar wil ik wel even op liggen, zacht fluffy puffy wolkje...'. Hij vloog er naartoe, maar toen hij er was zag hij... een witte eenhoorn op het wolkje liggen! Een witte eenhoorn met gouden sterretjes op haar vacht en gekleurde manen met roze, oranje en gele lokken. Het was een hele kleine eenhoorn, een baby eenhoortje.

Dino de Draak was daar niet blij mee. Hij was moe en wilde erg graag op het wolkje liggen, maar dat ging niet door. 'Die eenhoorn moet weg!' dacht Dino. 'Dit is MIJN wolk!' Hij staarde de eenhoorn boos aan, pufte stoom uit zijn grote neusgaten en liet zijn tanden zien tijdens een GROM. Het baby eenhoortje schoot wakker, ze zag Dino en begon te bibberen van angst. Maar het wolkje was maar klein, ze had nergens om naartoe te rennen. Ze strekte haar mini vleugeltjes en sprong naar beneden... maar op dat moment deed Dino zijn grote mond open, hij hapte en met 1 hap was het hele wolkje weg. En de eenhoorn ook. Dino de Draak slikte het baby-eenhoortje in één hap door. Er viel nog een plukje haar naar beneden, met een roze, oranje en een gele lok.

Dino voelde zich eerst trots, maar niet lang daarna gebeurde er iets vreemds. Een warme gloed verspreidde zich in zijn buik, en Dino voelde zich plots... ongemakkelijk. Het voelde alsof er iets in hem sprong, huppelde, en een regenboog aan kleuren verspreidde. "Aaaaargh," dacht Dino. "Wat gebeurt er?" Hij voelde een borrelende druk in zijn maag en voor hij het wist... *BLEEEGH!* Met een krachtige boer vloog het baby-eenhoortje de lucht in, bedekt met een klodder draken-snot, maar verder helemaal ongedeerd. Het eenhoortje landde zachtjes op een nieuw, wit wolkje. Het eenhoortje keek Dino aan met grote, glinsterende ogen. Dino verwachtte dat ze bang zou zijn, maar in plaats daarvan zei ze: "Dankjewel, Dino! Het was best gezellig daarbinnen, maar ik denk dat ik liever buiten blijf! Mijn naam is Druppel!" Dino wist even niet wat hij moest zeggen. Hij, de gevreesde draak, was totaal in de war. Maar toen het baby eenhoortje haar regenboog magie gebruikte om een prachtige kleurrijke cirkel om hen heen te maken, voelde hij iets nieuws: vriendschap.

Vanaf die dag werd Dino de bewaker van de regenbogen in het bergenbos, samen met Druppel, het baby eenhoortje, die vaak lachend op zijn rug huppelde en soms met hem mee door de wolken vloog. Dino beschermde het bos en de bergen nu om het een veilige, magische plek te maken voor iedereen. En Druppel zorgde ervoor dat de bloemetjes bloeiden, dat het gras groen was en de bergtoppen besneeuwd bleven. De konijntjes kwamen weer langs, de hertjes sprongen door het veld en heel soms kwamen er draken van drakenland overgevlogen naar het magische bergenbos. Het verre bos waar nu altijd een regenboog hangt. Eind goed, al goed.

Verhaal 20 - Boek 6 (Door Yva)

De plakkerige snarfen hut

Op een zonnige dag besloten de snarfen in het moddermoeras dat het tijd was voor een nieuwe hut. "Deze keer maken we de grootste, sterkste hut van het hele bos!" riep Oppersnarf. Alle snarfen moesten meehelpen. Ze sleepten takken, bladeren en zelfs een oude paddenstoel naar het midden van het moeras. Maar hoe zouden ze alles aan elkaar krijgen? Toen kwam Grote Snarf met een slim idee: "Honing! Dat plakt goed!"

Dus de snarfen gingen naar het nimfenbos. Tijdens de hele wandeling stampten ze alle bloemetjes plat en lieten ze overal modder achter. Eenmaal in het nimfenbos, stalen de speciale gouden honing van Koning Honing en ze liepen met een hoop lawaai weer terug naar huis. De snarfen kregen ruzie onderweg, want de honing drupte en plakte tussen hun tenen, en daar werden de snarfen chagrijnig van, want ze waren de honing aan het verspillen. Maar eenmaal thuis angekommen smeerden ze het overal: tussen de takken, over de bladeren en zelfs op de paddenstoel. De hut zag er stevig uit.

Maar... er was één probleem. Terwijl de snarfen druk bezig waren, merkten ze dat hun vingers aan de honing vastplakten. Hoe meer ze trokken, hoe plakkeriger ze werden. Al snel zaten alle snarfen vastgeplakt aan de hut! Oppersnarf wilde de andere snarfen los trekken, maar al gauw zat hij ook vast. De honing plakte erg goed... zo goed dat ze snarfen een hele week lang vast bleven plakken!

In het oerieboerie dorp genoten Xara en Ariebarie van een heerlijke week zonder gemene snarfen die kattenkwaad uithaalden. "Wat een rust," zei Ariebarie tevreden, terwijl hij een paddestoelencupcake at. Xara knikte en keek naar de bloementuin, die deze week zo mooi bleef, zonder moddervlekken. De brug over de Miranja-rivier wiebelde niet meer door wilde rondspringende snarfen, en zelfs bakkertje Boerie had al zijn cupcakes in de oven staan en was zijn suiker en meel niet steeds kwijt. "Misschien zouden die snarfen wat vaker vast moeten zitten," grapte Xara, terwijl ze haar mand met verse bosbesjes vulde. Het hele dorp leek eindelijk adem te halen en te genieten van de stilte.

Verhaal 19 - Boek 6 (Door Yva en Sam)

Bamboezels

Op een dag waren de oerieboeries allemaal aan het schuilen. Ook alle gnoompjes, elfjes en konijntjes zaten verstopt achter bomen en onder het gras. De bloemetjes hielden hun oortjes dicht en iedereen hoopte dat het snel zou stoppen. Maar het stopte niet.. het geluid werd luider en luider. De bamboezels krijsten en huilden en maakten zoveel geluid tijdens hun driftbuien! Het waren er welgeteld 3. Drie baby bamboezels die maar niet stopten met krijsten. De snarfjes liepen er naar toe en gooiden met modder zodat de bamboezels hopelijk stil zouden worden. Maar dat gebeurde niet. 'Pssst', riep Xara, 'pas nou op!'... 'In drakenland woont een gevaarlijke draak die maar al te graag bamboezels eet!'

En op dat moment kwam Soep de Draak al tevoorschijn. Hij kwam op het lawaai af. Dat gekrijs is van ver te horen! Soep de Draak zei: Sprookjesland is zoveel mooier als niemand zich hoeft te verstoppen en iedereen weer blij kan zijn. En dat kan niet met deze herrie. Dus om sprookjesland te redden, neem ik de taak op mij om deze verschrikkelijke bamboezels op te eten!

De krijssende bamboezels klommen snel in de hoogste palmboom. Daar maakte 1 bamboezel een kokosnoot open en begon de melk eruit te drinken. Op dat moment werd de bamboezel heel stil, en kijk nou... hij zag er zelfs een beetje schattig uit! Als een lieve baby. Maar dan wat groter en met knalrode wangetjes van zijn driftbui. De andere bamboezel, degene die geen kokosmelk dronk, bleef krijsten. Soep de Draak vloog naar hem toe. Hij deed zijn grote drakenbek open en 1, 2, 3, HAP, SLIK,... weg bamboezel.

De kokosmelk bamboezel keek er met grote ogen naar. Hij stopte met drinken en wist niet wat hij moest doen. Soep de Draak wilde hem ook opeten,... maar nu hij stil en lief was, liet Soep de Draak hem leven. De kokosmelk bamboezel wilde snel wegrennen, vergat dat hij boven in een boom zat en viel naar beneden. Heel hard. BOEM, op de grond. Dat deed pijn, dus hij begon weer keihard te krijsten! Soep de Draak wist wat hij moest doen. Hij vloog naar beneden en ... HAP, SLIK, weg bamboezel.

De derde bamboezel zat er naast en zag het gebeuren, die bleef ook krijsten. Soep de Draak wilde heel graag weer rust in sprookjesland, dus HAP, SLIK, weg... hij at ook de derde bamboezel op.

En zo konden de oerieboeries, gnoompjes en elfjes weer vrolijk tevoorschijn komen om te zingen, te dansen en te dromen.

Dus als je boos wordt en je je als een bamboezel wilt gedragen, denk dan aan Soep de Draak, die overal soep van maakt...

copyright

Geschreven door de VVVVV. de Valkenswirtse vereniging van verhaaltjes verzimmers.

Kamille, Sam, Opa Abby, Yvonne, Robin

Deel 6 druk 1 2025

